

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Bonaventuræ Ordinis Minorum, S. R. E. Cardinalis,
Episcopi Albanensis, Seraphici Doctoris Ecclesiæ, De Vita
S. Patris Francisci, Liber I.**

Bonaventura <Sanctus>

Antverpiæ, 1597

In Capvt VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41460

Viâ eunti aliquid extremum est, error immensus est. Pone opinionem hanc ex animo: videbis brevissimam ad diuitias, per contemptum diuitiarum, viam esse: & magnas diuitias ad legē naturæ compositam paupertatem. Nec idè tamen damno diuitias, aut diuites reprobo. Scio meliorem diuitē modestum, paupere superbo: Nec rarò diuitias his salutis esse, illis periculo. Non est enim in rebus vitium, sed in ipso animo. Illud quod paupertatem nobis grauē fecerat, & diuitias graues fecit. Quemadmodū nihil differt, vtrum agrum in ligneo lecto, an in aureo colloces; quocunq; illum transfuleris, morbum suum secum transferet: sic nihil refert vtrum animus æger in diuitiis, an in paupertate ponatur; malum suum illum sequitur.

Idem
epist. 17.

IN CAPVT VIII.

Quomodo ratione carentia affici videbantur ad ipsum.] *A quinto paragrafo huius capituli, S. Bonaventura multa recenset, de affectu bestiarum in S. Franciscum: eaq; miranda de sensu ouium, leporumq;, auicularum adplausu, luporum sedata rabie, qua tum hinc, tum alibi narrantur. Exhibitant talia ista piorum miracula nouatores: & hæc est eorum tota ratio, vt quod experti non sunt, nequaquam esse posse, arbitrètur. Et quidem creditur Appioni apud Gellium scribenti, se Romæ vidisse in circo maximo, à terrifico leone, recognito Androdo iam dato ad bestias, paritū fuisse. Tum caudam more adulantium canum clementer & blandè mouisse; hominisq; sese corpori adiunxisse; crurag; eius, & manus prope iam exanimati metu, linguā leniter demulsiſſe. Quamobrem? Stirpem ingentem Androdo vestigio leonis herentem reuulsiſſe,*

Leone
recognoscit
Androdo

Aug. 27
ciuit. 3.

5. Noc.
Att. 149

reuulsit, conceptamque sanie vulnere intimo expressit, siccauit penitus, atque cruorem deterfit. Ex eo die homo & leo in eadem specu, eodemque victu vivere totum triennium. Sed postquam illum vitæ illius ferina perta sum est: leone in venatum profecto, fugiens à militibus capitur Androdus, & ad dominum quem antè fugerat, ex Affricâ Romam est deductus. Illo separato, & leo illo capius est: qui in spectaculo hominem recognoscens, gratiam beneficij & medicinæ istam retulit. Atque ideò cunctis petentibus, dimissum Androdum, & pœnâ solutum, leonemq; ei suffragiis populi donatum. Postea, inquit Appion, videbamus Androdum & leonem tenui loro reuinctum, vrbe totâ circum tabernas ire: donari ære Androdum, floribus spargi leonem; omnesq; ferè vbiq; obuios dicere; Hic est Leo, hospes hominis: hic est homo, medicus leonis. Scribit etiam Seneca leonem se spectasse in amphiteatro, qui vitû è bestiariis agnitum, cum quondam eius fuisset magister, protexit ab impetu bestiariû. Videlicet tam prodigiosè cicurare leonem potuit gratia beneficij & medicinæ: & feras tales numquam mansuefecit gratia Dei? Potest certè. & sæpè facta talia, Sanctorum virorum historia, imò & litteræ diuinae testantur.

Breuitè rem aperio. Ab initio mundi datum est homini dominium in cunctas bestias, que in tribus elementis, terrâ, aquâ, aère. Illæ timebant, & reuerbantur Dominum. Vbi autem per inobedientiam dignitatem illam amisimus, etiam principatus illè noster mutilatus est. Quamdiu Adam in se puram Dei conseruauit imaginem, bestia dominum cognouerunt, obseruaruntq;. Postquam faciem peccatis turpauit, illæ velut incognitum fugientes auersatæ sunt.

F 2

sunt:

Obliuio
sua ferè
latis.l. 2. de
ben. c. 19

sunt. Vide (inquit D. Chrysostomus) Adam cum nondum peccasset, bestias tamquam seruas habentem, & eis tamquam seruis nomina impponentem. Postquam aspectum peccato commaculauit, tunc bestia eum non agnoscebant: & quae seruae erant ei, hostes euaserunt. Et quemadmodum canis qui in domo est, ei seruit, qui eum alit, & eum timet ac reueretur: sed si eum repente viderit vultu fuligine atrato, vel perforatum, aggreditur tamquam alienum, & cogitat eum dilacerare: ita etiam Adam quamdiu purum seruauit vultum factum ad imaginem Dei, bestia ei tamquam seruae obediabant. Quando autem vultum foedauit inobediencia, non agnoscentes Dominum, tamquam alienum eum odio habebant. *Subicit historiam Danielis Prophetae, cui leones in lacu pepercere, quod iustus esset: sed illum Prophetam preceptum Dei violantem, leo interfecit. Itaque peccata plenum illud dominium nostrum in bestias acciderunt, minueruntque. Positis autem prauis affectibus, & reformata imagine, & similitudine Dei, animantes redeunt ad antiquam seruitutem, & reuerentiam. Audi disertissimum Iudeorum. Perpetuum bellum, quod est omnibus hominibus & omnibus bestis, vel terrestribus, vel aquaticis, nullas admittit inducias. Hoc dissidium nemo mortalium, sed solus Deus potest tollere, quoties aliquem salute dignum aestimat, mitibus, sedatisque moribus praeditum, societatis amatorem & concordiae, qui aut profusus nesciat inuidiam, aut eam mature reliquerit, bona sua libenter communicantem in utilitatem publicam. Nam si tale bonum exoriretur in vitam, possemus etiam sperare tempus illud, quo ferae mansuescerent, & ante omnia,*

*Peccato
accusum
minu-
simque.*

*Hom. in
Psal. 5.*

*Gen. 1.
20.*

Dan. 6.

21. & 16.

30.

1. R. 2.

13. 14.

*Philo de
premit
& peccis*

*in h
xaen*

*Hor
in o
for.*

omnia, ferini affectus, qui stabulatur in animâ. quo quid possit esse felicius? Alioqui nōne stultitia est, credere fore vt effugiamus bestias noxias, cū in nobis ipsis feritatem augeamus indies? Non desperandum igitur mansuefactis nostris moribus, posse cicurari animalia. Tum demum, opinor, leones, vrsos, pardos, & Indicos elephantos, atque tigrides, ceteraque inuicti roboris, à solitario victu transitura ad sociabilem, paulatim depositâ ferociâ: & more gregalium latura consuetudinem hominum, cum quâdam velut erga dominos, magistrōsq; suos reuerentiâ. Nonnulla etiam eò processura, vt heris gestu, caudâq; adblandiantur in morem catellorum Melitenisum. Tunc & scorpionum serpentumq; venena cessatura, ceterorumque reptilium. Omnia hæc bonum virum, tâquam sacrum vererentur violare, virtutis ergo à Deo susceptum in tutelam suam ac gratiâ. *Theologi veteres in hac ipsâ re multi, quos prætereo: vnicam V. Bedæ sententiam adducens, quâ hæc concludo:* In testimonium primæ creationis, legimus viris sanctis, atque humiliter Deo seruientibus, & aues obsequiū præbuisse, & rictus bestiarum cessisse, & venenum non potuisse nocere serpentium. *Originalis in stilitis, & innocentie reparata indicium, obedientia est creaturarum.*

Pietate & innocentia recuperata.

In hexaem.

IN CAPVT IX.

§. I. Contuebatur in pulchris pulcherrimū: & per impressa rebus vestigia prosequebatur vbiq; dilectum.] *Mundus specimen est operationis diuine: quia dum opus videtur, operator præfertur. Eleganter docet Origenes, Deum cognosci duobus modis, per Scripturam & creaturam.*

Hom. 2. in diuersos.

Deus cognoscitur per Scripturam & creaturam.

T 3

Non